

# РЕШЕНИЕ

№ 25443

гр. София, 24.06.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Весела Цанкова

**ЧЛЕНОВЕ:** Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Стаменка Симеонова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3450** по описа за **2026** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на В. В. Б., ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв. Х. Н., срещу решение № 235 от 21.01.2026 г., постановено по НАХД № 2952/2025г. по описа на Софийски районен съд, НО, 114 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 25-4332-001022 от 04.02.2025 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП на В. В. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), както и на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 50,00 лева за нарушение на чл. 137А, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и необоснованост. Излага съображения, че липсва съставомерност на нарушението по чл. 104б, т.2 ЗДвП, доколкото не е доказано умишлено действие за ползване на пътя не по предназначение, би могло да се приеме, че е било налице единствено кратко поднасяне/загуба на контрол в завой при специфична обстановка. Счита, че има липса на доказателства за субективната страна на деянието, тъй като НП е потвърдено единствено въз основа на показанията на един полицейския служител, без да е взето предвид, че реалната конфигурация и

състояние на пътя и метеорологичната обстановка не кореспондират на твърдяната преднамереност. Не е изследвана нито техническата възможност автомобилът да изпълни „дрифт“ без съзнателно действие, нито личността/поведението на водача. Твърди се, че в административната фаза на налагане на санкцията не е бил назначен преводач, въпреки че е чужд гражданин, неразбиращ български език, което съществено накърнява правото на защита и нарушава чл. 55, ал. 3 и ал. 4 НПК. Излага още, че показанията на единствения разпитан полицейски служител не били съпоставени с други факти – видеорегистратор, свидетелка/пътничка, обективни технически средства. Не е изследвана и не е взета предвид при постановяване на решението нито инфраструктурата (S-образен завой в жилищна зона), нито състоянието на автомобила (задно предаване, стабилизиращи системи, възраст на автомобила), нито ролята на атмосферната обстановка - мокра и вероятно залежена настилка (съгласно справката от Н.). Счита, че въззивният съд не е извършил цялостна и задълбочена преценка на доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност, а е възприел безкритично тезата на административнонаказващия орган, което е в противоречие с принципите на свободната съдебна преценка. Твърди, че мотивите на решението не съдържат ясен и логически последователен анализ. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление, алтернативно се иска делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав с указания по правилното прилагане на закона.

Ответникът – началник група към Столична дирекция на вътрешните работи – отдел Пътна полиция с писмени бележки развива подробни съображения за неоснователност на касационната жалба. Счита, че АНО е доказал в съответствие с изискванията на закона, като е процедирал по начин, който кореспондира на обществените интереси и целта на закона, като е осигурил правото на защита на наказаното лице. Твърди, че издаденият акт е пропорционален на извършеното нарушение и отговаря на изискванията за правна яснота и предсказуемост, което е от съществено значение за опазване на правния ред и доверието в институцията. Счита, че в налице умишлено опасно шофиране посредством занасяне на автомобила и подобно поведение на пътя застрашава не само живота и здравето на намиращите се лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X – ти касационен състав намира касационната жалба за допустима като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че на 04.02.2025 г., около 13:37 часа, свидетелят Е. В. С., полицейски служители при

ОПП-СДВР и колегата и С. С. патрулирали в района [улица]в [населено място] със служебния им автомобил като се движели в посока от ул. „Д-р Й. Й.“ към [улица].

По същото време жалбоподателят В. В. Б. управлявал лек автомобил марка „БМВ“, модел „320СГ“ с рег. № В., У. като S-образния завой до корпоративна централа на Български пощи при извършване на маневра завиване надясно към [улица], водачът форсирал двигателя, превъртял задните моторни колела (т. нар. дрифт), в резултат на което задната част на автомобила поднесла по посока на движението си – наляво, и след това надясно като тези си действия застрашил участниците в движението.

Времето било влажно, но ясно, а температурата на въздуха около 4 градуса. Действията на жалбоподателя Б. били възприети пряко и непосредствено от свидетелката С. и колегата и, които обърнали посоката на служебния автомобил, последвали го и го спрели за проверка. Констатирани, че същият е без поставен предпазен колан. При осъществяването и, същият се държал арогантно и агресивно, крещял, което довело до тестването му за алкохол. Пробата била отрицателна. Комуникацията помежду им протекла на български език като св. С. изрично посочва, че жалбоподателя е говорел езика много добре.

Срещу жалбоподателя В. В. Б. е съставен серия ГА № 3711657 от 04.02.2025г., който му бил връчен на същата дата. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел на нарушението, като същото било квалифицирано по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, а именно, че жалбоподателят използвал път отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари. Същият предявен на нарушител и връчен при отказ, удостоверен с подписа на един свидетел.

Тъй като водачът нямал български документи за самоличност, бил заведени в ОПП – СДВР, където на място същия ден му е издадено обжалваното наказателно постановление, връчено му при отказ в присъствието на св. Е. С. и колегата й С. Д. С.. НП съдържа отбелязване за направено от водача възражение, че не е дрифтил много, а само малко и случайно.

При тази фактическа обстановка Софийски районен съд е приел, че описаната в акта и НП фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Приел е, че АУАН и НП не страдат от пороци и са законосъобразно издадени. АУАН е съставен, а НП е издадено от съответните компетентни органи. НП е издадено, след като са събрани относимите към деянието доказателства и след тяхната преценка от административнонаказващия орган. Както АУАН, така и НП са съставени, съответно издадени в сроковете по чл. 34, ал.1 и ал. 3 от ЗАНН. По същество СРС е приел за доказано въз основа на съвкупния анализ на събрания доказателствен материал, че е извършено вмененото на В. В. Б. нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Приел е, че ясно и недвусмислено в обжалвания акт е посочено, че водачът е форсирал двигателя и е превъртял задните моторни колела в резултат на което задната част на автомобила поднесла по посока на движението си – наляво, и след това надясно (т.нар. дрифт), като с тези си действия застрашил участниците в движението или т. нар. „дрифт“. Счел е, че случаят не може да бъде третиран като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, доколкото не са налице факти и обстоятелства, които да занижават обществената опасност на извършеното в сравнение с обичайното проявление на нарушенията от съответния вид. Приел е, че санкционната разпоредба е приложена правилно, доколкото наложените наказания са във фиксиран размер, поради което и не подлежат на изменение.

Така постановеното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав на АССГ възприема изцяло изводите на СРС в оспореното решение, поради което на основание чл.221, ал.1, изр.2 от АПК изцяло препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

При постановяване на съдебния си акт СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Събрал е всички относими към спора доказателства, обсъдил ги е и въз основа на тях е стигнал до обоснования извод за доказаност на извършеното нарушение. От страна на районния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая.

От доказателствата по делото се установява безспорно, че св. Е. С., заедно с колегата си – полицейският служител С. Д. С. непосредствено са възприели нарушението, след което спрели водача.

Изложената фактическа обстановка по отношение на вменено нарушение е установена по безспорен и категоричен начин както от приетите писмени доказателства, така и при от кредитираните показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели на деянието. Районният съд е изложил подробни мотиви относно съставомерността на нарушението, които настоящата инстанция споделя.

Съобразно чл.104б, т.2 от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Следователно, всеки правоспособен водач има задължение да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване, като е длъжен да спазва предписанието на чл.104б, т.2 от ЗДвП, а именно да ги използва единствено с цел превоз на хора и товари. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за тази цел места.

В закона не се съдържа легална дефиниция относно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“, което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В случая както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно: че водачът е форсирал двигателя и е превъртял задните моторни колела в резултат на което задната част на автомобила поднесла по посока на движението си – наляво, и след това надясно (т.нар. дрифт).

Посочвайки като нарушена разпоредбата на чл.104б, т.2 от ЗДвП, наказващият орган ясно е описал в обстоятелствената част на постановлението всички елементи от обективната страна на нарушението.

Съзнателното рисково шофиране, посредством занасяне на автомобила в различни посоки, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари. Съдебният състав не възприема и хипотетичните твърдения, изложени в касационната жалба, за наличие на други фактори (мокра настилка, s-образен завой, липса на обозначителни табели), които биха могли да бъдат причина за поведението на превозното средство на пътя. Наличието на специфични атмосферни условия, поради конкретен сезон, или опасен завой, предполага шофиране със завишено внимание и съобразителност, а не с извършване на резки маневри, като преднамерено извеждане на МПС извън контрол чрез презавиване и подаване рязко газ. Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасности правилно възможността за приложение на чл.28 от ЗАНН е била изключена.

Законодателят е въвел разпоредбата на чл.104б от ЗДвП, за забрана на действия като настоящите, при които водачи на автомобили извършват подобни "маневри" в населените места и по този

начин застрашават здравето и живота на останалите участници в движението. От тази висока степен на опасност от тези действия е продиктуван и размерът на предвиденото в санкционната норма на чл.175а, ал.1 от ЗДвП наказание "глоба" от 3 000 лева, както и кумулативно предвиденото "лишаване от право да се управлява МПС" за срок от 12 месеца.

По отношение на наказанието по т. 2 от НП, настоящата инстанция приема за безспорно установено извършеното от касатора нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, защото процесният автомобил попада сред категориите превозни средства по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, при което е задължително използването на обезопасителен колан от водача и пътниците, като към момента на проверката В. Б. е водач по смисъла на § 6, т. 25, пр. 1 ДР ЗДвП. Касаторът не е доказал, че попада в изключенията на чл. 137а, ал. 2, т. 2 и т. 3 от ЗДвП, тъй като тези хипотези касаят лицата, чието физическо състояние не позволява използването на обезопасителен колан, както и лицата с трайни увреждания на горни крайници и/или опорно-двигателния апарат, които управляват моторни превозни средства, адаптирани съобразно техните нужди. В случая не е било установено наличието на отличителен знак или друго обстоятелство, което да показва, че водачът е инвалид и автомобилът е адаптиран спрямо нуждите му. Не е било доказано също, че физическото състояние на водача, не му позволява ползването на обезопасителен колан, защото последният управлявал автомобила и не е била установена обективна медицинска причина, поради която настоящият касатор да не може да постави колан.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

Съобразно чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Предвид своевременно направената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, такова следва да бъде присъдено в размер от 66, 47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

**Р Е Ш И:**

**ОСТАВЯ В СИЛА** решение № 235 от 21.01.2026 г., постановено по НАХД № 2952/2025г. по описа на Софийски районен съд, НО, 114 състав.

**ОСЪЖДА** В. В. Б., ЛНЧ: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата от 66, 47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) - разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване и протест.